

1

CUMA

KARINCALAR

Günaydın. Bugün 10 Temmuz 1998, Cuma. Birazdan duyacağınız sinyal sesinde saat 2'yi 31 dakika 50 saniye geçiyor olacak. ... Bip. Birazdan duyacağınız sinyal sesinde saat 2'yi 32 dakika...

Telefonu kapıyorum, saatime bakıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. Bono duvardan ayıplayan gözlerle bana bakıyor, ben de ona ayıplayan bir bakışla karşılık vermeye çalışıyorum, ama beceremiyorum. Zemin katta annemin ayak seslerini duyuyorum, sonra kolonlar cızırdıyor, hemen ardından da müzik sesi geliyor. Çalan, Eurythmics'in efsanevi şarkısı *Here Comes the Rain*.^{*} Annemin oturma odasında bir an hareketsiz kaldığını ve verandadan dışarı baktığını hayal edebiliyorum. Son-

^{*} Yine Yağmur Geliyor (ç.n.)

ra merdivenleri gözüne kestiriyor ve benimle konuşma vaktinin geldiğine karar veriyor.

Saat 14:34'ü gösteriyor. Kapıya, kelebeğin kalp atışı kadar usulca vuruluyor.

“Lukas?”

Kapı azıcık aralanıyor ve annem başını içeri sokuyor. Açık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış ve gözünde, bana kedi gözlerini çağrıştıran gözlüğü var.

“Hazır mısın?”

Sırt çantam yatağın yanında bekliyor. İki saattir, hayatta hiç hazır olmadığım kadar hazır bir halde, yatağında yatıyorum. Hatta fazladan bir kez daha duş bile aldım... ama bir kez daha traş olmadım. İndi diyor ki, insan bir kez başladı mı, bir daha geri dönüşü olmazmış. Dolayısıyla, köpüğü kendi haline bıraktım. *Köpük*. Bu kelimeden nefret ediyorum. Köpük bana yediği mamayı ortalığa saçan ve beşiğinin içine sıçan bebecikleri çağrıştırıyor.

Çaktırmamaya çalışarak, sanki öğle uykusundan daha yeni uyanmışım gibi, “Saat kaç oldu?” diye soruyorum.

“Buçuğu geçti,” diyor annem ve gülümsemeye çalışıyor.

“Ha, öyle mi?”

Avuçlarımla yüzümü ovuşturuyorum.

“Üzgünüm.”

Annemin gülümsemesi yok oluyor. Söylediği şeyi kastettiğini hissediyorum. Hakikaten üzgün.

“Ben de,” diye yalan söylüyorum ve yataktan kalkıyorum.

Yirmi dakika sonra, evimize çıkan merdivenlerin en üst basamağında oturmuş, havada tuttuğum sol ayağımdaki spor ayakkabımın altında, sıralarını hiç bozmadan yürüyen bir dizi karıncayı izliyorum. Korku nedir bilmiyorlar ve ölüme ne kadar yakın olduklarını kışlarına bile takmıyorlar. Ayağımı, bacak kaslarıma kramp girene dek havada tutuyorum, sonra bir alttaki basamağa koyup, sokağa bakıyorum.

Görünürde bir şey yok.

Sırtım evin kapısına dayalı. Annem kapının ardında ve gözetleme deliğinden bakıyor. Tabii öyle bir şey yaptığı yok, ama ben keşke baksaydı diyorum; hiç değilse utancımı paylaşmış olurduk.

Yedi yıl.

Yedi yıl ve herif geç kaldı.

Yedi yıl ve herif geç kaldı ve ben...

Ben üzülmiyorum; ben inatla üzülmiyorum ve kabul ettiğim için de hiç üzülmeceğimi umuyorum. Yeteneklerimin arasında öfkemi dışavurmak yok. Bunu bir ara annemle konuşmayı düşünüyorum. Geri döner dönmez. Eğer bu merdiven eşliğinden ayrılmayı becerebilirim. Siktir ya.

Kendime, *Bu saate son bakışım*, diyorum. Sonra saate bakıyorum ve saat üçü otuz sekiz geçiyor. *Tamam, ama,*

artık hakikaten de bu son. İki dakika daha ve sonra... ama yine de bir bakarsın...

Saati gözümün önünde tutuyor ve caddedeki sesleri dinliyorum. Yolunu kaybetmiş bir karınca, spor ayakkabımın önünde durmuş, onu dikkatle inceliyor. Yaklaşan herhangi bir araba yok. Arabalar karıncalar gibi değiller; yanlışlıkla Hochwildpfad'a girmiyorlar. Karınca geri dönüp, arkadaşları her nereye gidiyorsa, onların peşine takılıyor. Artık benim için de vakit doldu. İki dakika bitti.

“Sarah?”

Anahtarım sırt çantamın en dibinde olduğundan, evin yabancıyıymışım gibi kapıyı vuruyorum. Zil yıllardır çalışmıyor, postacı bundan dolayı bizden nefret ediyor.

“Hey, Sarah!”

Kapıya vuruyorum. Annem tedirgin ve şaşkın gözlerle açıyor. Onun açısından ben üç çeyrek saattir yokum. Hayatta şaşırmaktan hoşlanmamıştır annem.

“Ne oldu?” diye soruyor ve yalnız olup olmadığını anlamak için omuzumun üzerinden sokağa bakıyor. Yalnızım ve dokunsan ağlayacak durumdayım.

“Ne olacaktı yani?” diyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum. Biliyorum, şimdi ağlamaya başlarsam, bir daha hiç susamam.

“Hay Allah, Lukas, ben...”

Susuyor. Ne diyebilir ki? Onu kenara itip mırıldanıyorum, “Walkman’imi unutmuşum.”

Bacaklarım kütük gibi, karnım sanki talaşla dolu. Bu durum pek yakında değişmezse, Pinokyo iç huzuruyla emekliye ayrılabilir. Yukarıya çıkıyor, bir avuç dolusu kaset ve kemerime taktığım Walkman’imle geri dönüyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor annem.

“Bi’ dondurma alacağım,” diyorum ve kasetleri sırt çantama tikiştiriyorum.

“Lukas, şey...”

“Biraz bekleyecek artık,” diyerek sözünü kesiyorum annemin ve elimden geldiğince umursamaz bir havayla, Hochwildpfad’dan sallana sallana iniyorum.

Dondurma. Ben dondurmadan ve beklemekten ve benim için üzülen annelerden nefret ederim. Walkman’imi severim. Müziğimi severim. U2’nun eski şarkılarını dinlemeyi ve onları yeni şarkılarıyla kıyaslamayı severim. U2’da çalmış herkesi tanırım. Daniel Lanois ve Brian Eno kimdir, bilirim. Tüm şarkı sözlerini tersten, düzden ezbere söyleyebilir; gitarda akorlarını çıkarabilirim ve The Edge öz kardeşim gibidir. Ama dondurmadan nefret ederim. Özellikle de yemek istemediğim halde bir tane satın aldığımında. Özellikle de istasyonun oradaki Tom Amca’nın Kulübesi’nden satın aldığımında; özellikle de satıcı kadının beni tanıdığı ve beni, “N’aber Lukas,” diye selamladığı o büfeden satın aldığımında nefret ederim dondurmadan. Çocukluğumdan beri gazete almak için gittiğim ve satıcı kadının bana şaşkın gözlerle bakıp,